

Víra a čas

Základním charakterem víry, z kterého musíme vycházet a s kterým musíme vždy znovu počítat (vzhledem k tomu, že na to zatím nejsme zvyklí), je její orientace v čase: život (a také mysl) orientovaný vírou, tzv. život z víry, znamená převážné, „majoritní“ zaměřené na budoucnost a do budoucnosti. Sám život každého organismu je takto zaměřen. Každý organismus, od bakterie až po člověka, je ve své aktivitě zaměřen na přicházející čas a do tohoto přicházejícího času. K tomu není zapotřebí žádného vědomí ani uvědomění, není to vůbec záležitost tzv. subjektivity (jak se pokoušel problém času vyhnout např. Augustin), nýbrž subjektnosti. To znamená, že na všech úrovních s výjimkou nejnižších je to vždycky záležitostí subjektu, že se – jakožto pravá událost – aktivně děje (vykonává sám sebe) takto obrácen do přicházející budoucnosti, do které ovšem s sebou strhuje a nese také jakési úlomky, zlomky, relity minulosti, zachycené jím nebo jinými subjekty a udržované jako materiál, z něho subjekt staví nejprve budoucnost vlastní (tedy aktuálně realizovanou budost), ale na vyšších úrovních i prvky budoucnosti širší.

(Praha, 040322-2.)